

Bičiulyste

Rašykite mums „Draugo“ adresu su nuoroda „Bičiulyste“ arba
P.O. Box 4102
Wheaton, IL 60189
el. paštas: biciulyste@draugas.org
biciulyste@aol.com

Nr. 009 (126)

Ketvirtieji leidimo metai

Kovo 2 d., 2004

Antradienio priedas

Tuesday supplement

Krepšinio čempionatas
Kodėl nesugyvename?
2 psl.

Mes iš Texas
Menų pasaulyje
3 psl.

Pažinčių klubas
Gyvatė užantyje
4 psl.

Šiame numeryje:

Šv. KAZIMIERAS

LIETUVOS GLOBĖJAS

JAUNIMO PATRONAS

Kada ir kaip atsirado Kaziuko mugė, su nujaudžiamu Pavasario alsavimu, pilna šurmulio, muzikos, žmonių susijimo, linksmo pabendravimo, šiandien, ko gero, niekas negalėtų pasakyti.

Linksma diena kovo 4-oji!

Sveikiname

su vardadieniu

Kazimieras
azimierus
azytes
azius

Būkite laimingi!

Šv. Kazimieras. XIX amž. vid. spalvotas medžio raizynas. Mitkaičių bažnyčia, Telšių raj.

JAV LIETUVIAI

Mes gyvename Texas (2)

Zita Masley

Pirmieji lietuviai Amerikoje

Kuo mums įdomi Texas valstija ir jos istorija? Į ją lietuviai atvyko pirmiau, negu į kitas JAV valstijas. Tas faktas buvo atskleistas ne taip jau seniai, gal prieš 3–4 metus. Victoria mieste gyvenanti Patsy Hand netiesia aptiko laiškus, skirtus jos protėviams ar jų rašytus. Ji surado vokiečių kalbos specialistą, kad išverstų, bet paaiškėjo, kad laišškai, nors ir buvo rašyti gotišku šriftu, tačiau ne vokiečių kalba. Užtruko kažkiek laiko, kol išaiškėjo, kad jie buvo rašyti lietuvių kalba, kuri tuo metu buvo paveikta vokiečių kalbos. Dar gliau „pasikasus“, sužinota, kad tų laiškų autoriai ir gavėjai

atvyko į Texas valstiją iš Klaipėdos krašto, kuris tuo metu buvo valdomas vokiečių. Ištyrinėjus visus prieinamus šaltinius, nustatyta, kad pirmoji į Texas atvykusi lietuvių kilmės šeima buvo David Stanchos (gal Stončius, o gal Stancius, nes pavardežių užrašymo tikslumas priklausė nuo tuo metu JAV dirbusių tarnautojų kalbinės klausos ir išsilavinimo), jo būsimos žmonos pavardė – Doros Scholze. Ji buvo kilusi iš Labben, o jis – iš Osznuggarren. Jie atvyko apie 1852 metus. Kol kas dar neaišku, ar jie atvyko per New York uostą ir atkeliavo į Texas žemyną, ar per Indianola ar Galveston uostą

toje patioje valstijoje. Štai dar kelios pavardės ir jų suvokietintos išvykimo iš Lietuvos vietos: Heinrich Mertine iš Schakuhnen ir Lundschen šeima iš Ackmeneschken. Dar kelios vietovės: Rupkalwen, Kirlicken, Pegrienen, Minneiken, Inse, Kalningen, Skerwitz, Sabinent, Kankehmen, Schilleninken, Memel (Klaipėda), Heidekrug (Šilutė), Trakseden. Nustatyta, kad iki 1874 metų į šį kraštą atvyko per 70 žmonių, kurių daugumą sudarė žmonės iš Gumbinės (Rytų Prūsija). Ilgainiui dauguma jų išėmė į Lietuvos susituokę su vokiečių kilmės išėmiais, ir dėl to jų palikuonys ilgą laiką kildinosi iš vokiečių.

nukelta į 3 psl.

LIETUVA, TĖVYNĖ MŪSŲ...

Buvusio knygų leidėjo žvilgsniu

Vytautas Visockas

Pirmosios Atgimimo knygos

Nors patrankoms griaužiant mūzos tyli, nors Lietuvoje tebevyksta nuožmus karas tarp Prezidento ir visų kitų valdžių, vasario 19–22 dienomis mūzos buvo susirinkusios i „Vilniaus knygų mugę 2004“ ir anaipol, netylėjo. Ir aš, knygų leidėjas nuo 1977-ųjų iki 2002-ųjų, ten buvau, žvalgiausi, klausiausi, stebėjau ir stebėjau, prisiminiau, gretinau, kalbinau...

Tur būt visada taip būna: darei, rodos, didelius reikšmingus darbus, o kai sustojai – gyvenimas strimagalviais nušoliavo į priekį ir tarsi emė šaipytis iš tavo „didelių reikšmingų darbų“... menkumo. Ir tau beliko tik susigūžti arba beviltiškai ginčytis su tuo vis mažiau pažįstamu, svetimėjanti gyvenimu. O jis, nekrepdamas į tave jokio dėmesio, vis lekia, vis tolsta...

Kaip mes, „Minties“ leidyklos redakcijų vedėjai, redaktoriai, didžiavomės V. Tomkaus, S. Kašausko, J. Urbšio, A. Gustainio, K. Skebėros, A. Maceinos, S. Šalkauskio, M. Biržiškos, A. H. Kirkoro, V. Sirokomlės, S. Moravskio (visų nesumenės) – pirmosiomis Atgimimo knygomis! Kur jos, išspausdintos ant pageltusio „blokadinio“ popieriaus, dabar? Tie dešimtys, šimtai tūkstančių egzempliorių, išgraižytų „iš po prekystalio“! Šiandien didžiausios, kad „Vilniaus knygų mugę 2004“ aplankė per penkis dešimt tūkstančių lankytojų. Daugiau negu pernai! Pagristai džiaugiamės, nes laikai nebe tie, dabar labai reta knyga perkopia per dešimties tūkstančių egzempliorių tiražą, dabar knygu tiražai dažnai skaičiuojami ne tūkstančiais, o šimtais egzempliorių. Tada, Atgimimo laikais, knygas nešėme glėbiais, smakru prispaudė, kaip kokias brangenybes, kaip tiesą ir viltį.

Aš ne šiaip sau paklausiau: o kur jos dabar? Atgimimo bangai atslūgus, kai susidomėjimas knyga jau buvo gerokai sumažėjęs, važinėjau po knygynus, prekiaujusius „Minties“ knygomis, kalbėjau su įvairiais žmonėmis, bandydamas išsiaiškinti, kokias knygas reikėtų leisti. Kažkur rytų Lietuvoje knygyno vedėja papasakojė tokią atsitikimą. Susitinku aš, sakė ji, seniai matytą pažįstamą, kuriam palikdavau „deficitinių“ knygų, ir klausiu: „Kur dingai, kodėl neužieini?“. O jis man pusbalsiu sako: „Būk gera, niekam nepasakok, kad aš pas tave pirkdavau knygų – draugai mane išjuokė“.

O jeigu tas verslininkas iš nenupirktų knygų susitaupė milijonus ir dabar sėdi Seime arba Prezidentūroje? Jeigu jis

patarinėja, kaip nuslėpti, apgauti, apmulkinti?

Prie elektroninės leidybos stendo stovi tėvas su mažamečiu, bet jį mokyklą jau einančiu sūnumi ir domisi kompiuteriniu Lietuvos istorijos vadovėliu, kuriame, kaip aiškina stendo darbuotojas – iliustruota Lietuvos istorija nuo Mindaugo laikų; pigu, tik 30 litų, nereikia jokių knygų. „Tėti, pirkin!“ – sušuko berniukas. – Tai gi

man nereikės jokių knygų! Berniukas taip apsidžiaugė, kad nereikės jokių knygų – man net neįauku pasidare. Jis kelis kartus pakartojo tą sakinį, jis labai prašė tėvą išgelbėti jį nuo knygų! Didžiules knygų muges Frankfurte, Leipcege, Maskvoje, Varšuvoje, dabar – Vilniuje tarsi byloja apie knygos renesansą, tačiau to berniuko noras pabėgti nuo knygos man padarė slogų įspūdį. Kiek ilgai dar truks ši spalvotų viršelių fiesta? Kada šios dienos knygos atrodys taip pat apgailėtina, kaip mano išleistosios? Kas žino. Akivaizdu, kad knyga kaskart vis greičiau keisis, tačiau visai neišnyks, bent jau to berniuko gyvenime. Ir tas džiungla.

Be cenzūros ir nutylėjimų

Esu išleides daug turistinio, kraštotyrinio pobūdžio knygų apie Lietuvą. Miestus, rajonus; gamtos, kultūros paminklus; turistinius maršrutus baidarėmis, dviračiais, automobiliais... Kai sulaukėme „tiesos sakymo“ laikų, Broniaus Kvickio „Mūsų Lietuvos“ fotografuotinio leidimo proga spaudoje rašiau, kad visas tas knygas apie Lietuvą, jos istoriją reikės perrašyti: papildyti drausiais, nutylėtiais faktais, kurie tik Broniui Kvickiui buvo prieinami, kurie tada darė didžiulį įspūdį. Ir štai dabar galiu pasidžiaugti – šis darbas didele dalimi atliktas, atliekamas. Jau turime daug puikių, nei glavit, nei vidiinio cenzoriaus neisbrauktų knygų. Skaityk ir džiaukis, keliauk po Lietuvą, o keliai rods tikslūs žemėlapių, tikslūs miestų planai. Tada tokios prabangos neturėjome.

Mugeje pabendravau su senu pažįstamu, puikiu lietuvių kalbos ir literatūros mokytoju, žinomu keliautoju po gimtąjį kraštą Benjaminu Kondratu. Susipažinome seniai, 1980-aisiais, kai leidau jo knygą „Kūrėjų pėdsakais“ – apie Lietuvos rašytojų gim-

nukelta į 3 psl.

Paminklinis žymuo, skirtas pirmiesiems lietuviams Texas atminti.

SPORTAS

Antrasis čempionato turas

Sekmadienį (vasario 22 d.), įvyko Čikagos lietuvių krepšinio lygos (ČLKL) antrasis turas, kuris dar labiau išryškino komandų skirtumus ir galimybes.

Kai įeinį į Lemont Park District'ą, gražią ir jaukią sporto salę, nejučia pasijunti, tarsi varžybos vyktų Lietuvoje, arba — kokioje lietuviškoje saloje: čia ir muzika lietuviška, ir žiūrovai lietuviškai kalba, ir mažamečiai vaikučiai žaidžia, krykštuoja laisvai, kaip namuose. Kaip gerai, kad mažiųjų auga tokioje lietuviškoje aplinkoje — toks jausmas, kad dėl jų lietuviškos išsaugojimo vargu ar reikės baimintis, juk ne veltui sakoma: „Prie ko mažas įpras, to ir senas — nepames!“

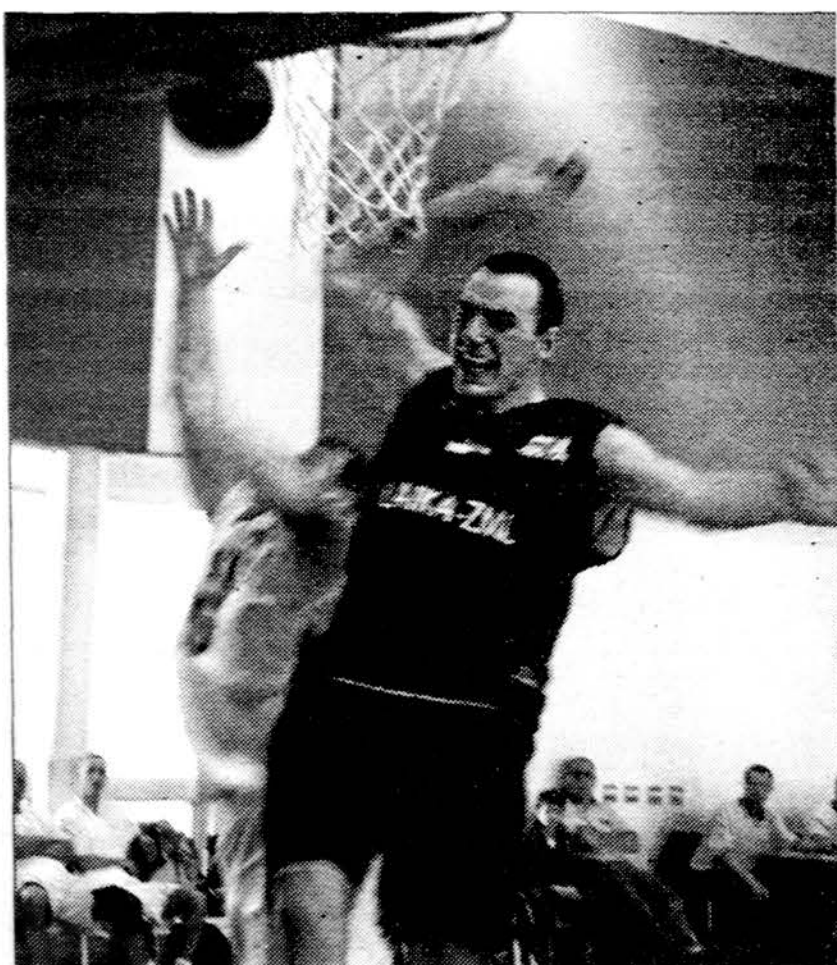
ČLKL čempionatas vyksta panašiai, kaip ir Kauno sporto halėje — teisejaujama, pranešami rezultatai, naujienos, organizuojami konkursai minutinių pertraukėlių metu — gimtąja kalba. Čia net savas, visur sutinkamas kunigas Jaunius Kelpšas, išgyvenantis už visus ir, ypač, galingai besidžiaugiantis dėl savųjų — braitoniečių, „Tauro“ komandos sėkmingų atakų ir nesėkmių. — Pažvelkite, keli šimtai jaunų, gražių lietuviškų šeimų įdomiai ir turiningai išsilaiko — vieni sportuoja, kiti išgyvena dėl savųjų startų ir mažiųjų čia pat, — su įprastu entuziazmu sako kunigas. — Labai gailiuosi, kad anksčiau negalėjau atvykti — manieji („Tauro“ komanda

treniruojasi Brighton Parko parapijos sporto salėje) tikrai būtų geriau sužaidę, o gal laimėję: jiems taip nedaug trūko iki pergalės...

Keli šimtai jaunų trečiabangių lietuvių šeimų turi miela ir širdžiai artimą užsiėmimą — krepšinį.

Manau, nesuklysiu teigdamas, kad esame dėkingi krepšinio entuziastams, ČLKL kūrėjams, čempionato organizatoriams: Aurimui Matulevičiui („Lituanicos“ vaikų krepšinio treneris), Svajimui Masilionui (Čikagos „Žalgirio“ klubo prezidentas), bei Rimantui Pažemeckui (varžybų garso režisierius ir operatorius).

Idomu, kad čempionate dalyvaujanti „Lituanicos“ komanda yra sudaryta iš antrosios lietuvių bangos, jau Amerikoje gimusių, vaikų. Visų pavardės lietuviškos, bet lietuvių kalba nereto, didžiam mūsų liūdesiui, sunykusi. Vaikiniai, prieš dešimtmetį susibūrę į vieną komandą, tad ir šiandien daugelį taktinių kombinacijų sprendžia, kaip iš natų: sklandžiai ir rezultatyviai. Tik pirmas dvi minutes stumbričiai pirmavo 10 : 2, tačiau po „Lituanicos“ komandos trenerio Tomo Zubino minutės pertraukelės pasitarimo su komandos draugais, žaidimas susistygavo ir netrukus „Lituanica“ rezultatai išlygino bei persivertė savo naudai 12 : 10, 15 : 10, 17 : 10, 24 : 10. Tiesa, rungtynių pabaigoje, atvykus kom. Jauniui Kelpšai ir jam pradėjus vykdyti trenerio pareigas, taurėčiai taip susiėmė, kad greitai išlipo iš „10“ duobės, o rungtynes pralaimėjo vos 17

Vilniaus komandos žaidėjas Povilas Sverteris (tamsiais marškinėliais) kovoja dėl kamuolio prieš Alytaus komandos gynėją. Nuotraukos Adomo Tautkaus

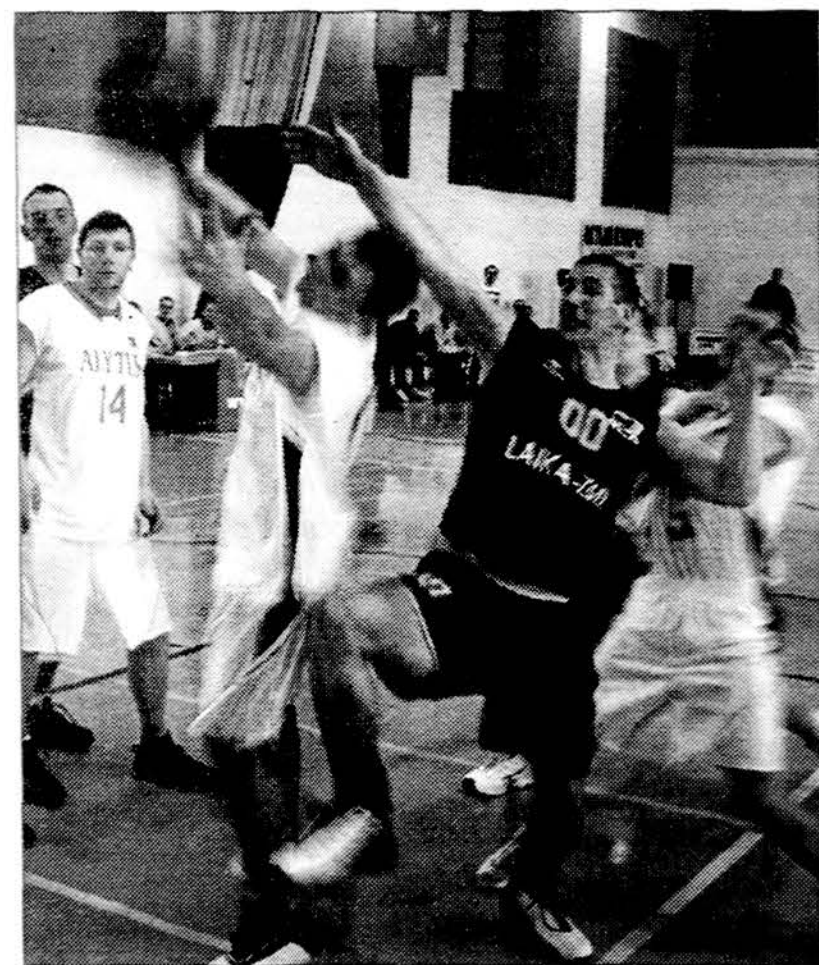
taškų: 69 : 52. Po jų „Lituanicos“ komandos treneris, dantų gydytojas Tomas Zubinas su komandos draugu Arūnu Karaliumi pasakoja labai įdomią komandos dalyvavimo ČLKL varžybose priežastį: „Mes dalyvaujame todėl, kad norime grąžinti bendrauti su „trečiabangiais“ ir parodyti gražų pavyzdį kitiems išsivijusi lietuviams, kad mums būtina bendrauti, nes esame vienos — lietuvių tautos, vaikai“.

Pagalvojau, kai tokius taurius tikslus puoselėja mūsų jaunimas, galima tik džiaugtis.

Visi tikėjosi gražaus žaidimo ir aštrios kovos tarp Kretingos ir Alytaus komandų. Alytiškiai demonstravo darnų komandos

žaidimą, o kretingiškiams krepšiai buvo tartum užrasti: kiek metė — nekrito. Alytiškiai nugalėjo 64 : 28. Tiesa, rezultatų skirtumas gana didelis, tačiau varžybos buvo kovingos ir atkaklios. Žiūrovų, kurių daugumą sudarė trečiosios bangos lietuviai, susirinko keli šimtai. Pertraukėlių metu jiems buvo organizuoti baudų mėtymo konkursai, estafetės, mini varžybos tarp veteranų ir jaunimo — du prieš du — iki trijų taškų. Po atkaklios kovos, 3 : 2 laimėjo jaunimas.

— Neturėjome vilčių pasiekti pergalės, tačiau norėjome parodyti, kad ir mes ne iš kelmo spirti, kad ir tėvai turi pakankamai parako parakinėse ir

Nors vilnietis Tadas Strumla (tamsiais marškinėliais) atkakliai kovojo dėl kamuolio, Alytaus komanda laimėjo 67 : 49. Nuotr. Adomo Tautkaus

nepasiduodame taip lengvai, sako Natalija Mažeikienė, kurios sūnus Aidas žaidė „Tauro“ komandoje.

— Kaip pavyko išlaikyti tokią puikią sportinę formą? — klausiu Natalijos, laimėjusios antrąją vietą. — Jaunystėje linkiu sportinės gimnastikos mokyklą ir turėjau suaugusiųjų pirmąjį sportinį atskyry. Megstu šokti, dainuoti. Lietuvoje su vyru Mečiu dirbome, mokėmės, o savaitgaliais grodavome vestuvėse — taip užsidirbdavome pinigų geresniam gyvenimui. Mečio tėvukas, kuriam jau 81-eri, visą gyvenimą linksmojo žapyšio kaimo gyventojus, grojo jų vestuvėse. Matyt, sūnui persidavė muzikiniai gabumai. Aš ir pati

išmokau pritarti mušamaisiais, kartu dainuoti. Tikrai, tik iš meilės savo vyru, noru būti šalia. Taip ir susigrąžome visam gyvenimui, — juokauja pašnekovė.

Vaikų estafetės, varant ir mėtant į krepšį kamuolį, varžybose sėkmingiausiai pasirodė maitininkas Rojus, laimėjęs krepšinio kamuolį ir tuo labai pradžiąs savo mamą Gitą bei tėtį, krepšininką Vaidą. Rungtyje, kai mergina meta baudas, o vaikas — tritaktus, sėkmė lydėjo Ernestą 6 : 1, kuri nugalėjo vieną geriausių „Lituanicos“ futbolininkų Algį Ziuperką.

Gražios ČLKL čempionato varžybos suteikė teigiamų emocijų daugeliui mūsų tautiečių, čia galėjusių pabendrauti, net pail-

seti... Pirmadienis — vėl darbo, dažnai nelengvo, diena. Tokios varžybos tarsi pakrauna naują energiją, kurios gal ir pakaks visai darbo savaitei.

Rezultatyviausias žaidėjas — Giedrius Jucys, įmetęs 30 taškų.

Vasario 29 d. rezultatai

AUKŠTAMTJA	70
LITUANICA	24
STUMBRAS	108
PANEVŽYS	67
ALYTUS	47
VILNIUS	49
RADVILIŠKIS	72
TAURAS	64
KRETINGA	83
ATLANTAS	47

„Lituanicos“ futbolininkai — Čikagos lygos žėmos varžybų nugalėtojai.

Sekmadienį (vasario 29 d.), dėl Čikagos futbolo lygos čempionų vardo susitiko dvi pajėgiausios komandos: „Lituanica“ (treneris Giedminas Jarmalavičius) ir „Green and Black“. Iki susitikimo abi komandos turėjo po lygiai taškų

nukelta | 4 psl.

Biculystė

REDAKCIJA

LIGIJA TAUTKUVIENĖ
redaktorė

STEFAS TAMOŠEVIČIENĖ
žurnalistė

VYTAUTAS VIŠOCKAS
žurnalistas (Lietuva)

Dr. KESTUTIS TRIMAKAS
psichologas

Dr. DALIA KAIRIŪKŠTIENĖ,
korespondentė

ZITA LENKAITĖ — MASLEY
korespondentė

ALGIRDAS VITKAUSKAS
korespondentas

RAMINTA VOSYLIŪTĖ
korespondentė

ALVIDA GUDENIENĖ
kosmetologė

EDVINAS GIEDRIMAS
www.Lithuanet.com

ADOMAS TAUTKUS
dizaineris

JONAS KUPRYS
techn. vadovas

Telefonas pasiteirauti:
773-585-9500.

Skambinti pirmadieniais,
antradieniais ir penktadieniais
nuo 9 v.r. iki 4 v.p.p.

Rašyti adresu:
4545 West 63th Street.

Chicago, IL

arba

P.O. BOX 4102

Wheaton, IL,

60189

el. paštas: biculyste@draugas.org

biculyste@aol.com

„Biculystė“ Čikagos apylinkėse galėsime įsigyti visose lietuviškomis prekėmis prekiaujančiose parduotuvėse. Prenumeratą priima „Draugo“ administracija.

JAV ribose:

pusmečiui (26nr.) — \$20

metams (52 nr.) — \$40

[Kanada :

pusmečiui — \$34

metams — \$68

[Lietuva / Europa :

pusmečiui — \$42

metams — \$80.

nukelta | 4 psl.

KALBA MŪSŲ JAUNIMAS

Kodėl nesugyvename?

Lina B., studentė

Natūralu žmonėms burtis draugen su tais, kurie turi ką nors bendra. Taip susidaro draugų rateliai, saviveiklos būreliai, meniniai ansambliai, ideologinės bei profesinės sąjungos. Noras susirasti sau artimų žmonių itin stipriai jaučiamas apsigyvenus naujoje vietoje, tarp nepažįstamų. Tad nenuostabu, kad neseniai ir Ameriką atvykę lietuviai greit susirado čia anksčiau apsigyvenusius tautiečius. Jie lankėsi pastarųjų renginiuose, sėdė už bendrų stalų parapijų kavinėse, vaikus vedė į lituanistines mokykles, džiaugėsi pasijutę tarsi namie. O Amerikos lietuviai buvo patenkinti, kad jų reitingas gretas papildys naujieji ateiviai.

Tačiau ta graži bendravimą greit pradėjo drumsti iškile skirtumai. Naujieji — čia seniau apsigyvenusiems lietuviams pasirodė ne visai tokie, kokių tikėtasi... Stebėdama lietuvių veiklą Amerikoje ir bendraudama su abiejų grupių lietuviomis, mačiau daug gražaus, reikšmingo bendravimo, bet neretai išgirdavau ir negražių žodžių, o kartais mačiau, net pajutau, atstumtumo skausmą. Santykiai tarp antrosios bangos lietuvių, jų vaikų bei ančių ir „trečiosios bangos“ — pradžioje buvo nuosirdus, bet ne kartą pavirto savotišku „karu“. Abiejose grupėse atsirado tėvų, savo jaunimą atkalbėjusių nuo bendravimo su — kitos bangos, tartum bijojusių, kad jų vaikai kažkuo „neuzsikrestų“. Tiesa, tokių nedaug, bet keli kurie jų — labai veržlus ir įtakingi.

Susirūpinusi tuo, pradėjau klausytis, ką vieni apie kitus sako. Pakalbėjau su abiejų bangų pažįstamais, ypač jau-

nesniais žmonėmis. Patyriau, kad tos pačios bangos lietuviai skirtinguose miestuose dažnai tą patį sako ir galvoja apie kitos bangos lietuvių. Priėjau išvadą, kad pagrindinė nesantikos priežastis yra, kad mes vieni kitų gerai nepažįstame ir nesuprantame. Mes dažnai žiūrime, bet neįžvelgiame, kas slypi po paviršiumi, klausomės, bet neišgirstame širdies balso. Manau, kad atėjo laikas ištaisyti klaidingas pažiūras ir išsiaiškinti.

Ką galvoja „dypukai“

Sutikau daug „trečiabangių“, nežinančių nei kaip, nei kada, nei kodėl „antroji banga“, jų dažnai vadinama „amerikonais“, išvyko iš Lietuvos ir čia įsikūrė. Beje, neretai „antrabangiai“ dėl to išsijaučia, nemalonai pasijunta. Tiesa, daugelis trečiosios kartos JAV lietuvių, kurių tėvai čia gimę, patys vadinasi lietuvių kilmės amerikiečiais. Bet ir JAV atvykę prieš pusimtį metų, net jų čia gimę vaikai, save laiko lietuviomis, kurie tik tragiškų aplinkybių vertiami paliko Tėvynę ir atkeliavo čia, į Ameriką. Jie išgyveno sovietų okupaciją, 1941 m. baisųjį birželį, kai per savaitę rusai į Sibirą ištremė apie 30,000 lietuvių. Trėmimus sustabdė vokiečių — rusų karo pradžia. Lietuvą okupavo vokiečiai. Vėl sunku. Vokiečiai Sibiro neturėjo, eiliniams žmonėms trėmimo baimės nebuvo...

Kai vokiečiai karas pradėjo nesisekti ir rusai artinosi prie Lietuvos, inteligentija ir pažangieji ūkininkai bijojo, kad grįžę sovietai juos ištremis, nukankins Sibire. Gelbėdamiesi, daugelis rizikavo — viską palikę, pasieję tik reikalingiausius daiktus, kuriuos pajėgė panešti, išbėgo į karo griau-namą Vokietiją. Jie tikėjosi, kad po karo bus teisinga taikos sutartis, Lietuva vėl bus laisva, jie galės grįžti. Karo metu svetimame krašte gyventi buvo labai sunku. Po karo išeigtoje pabėgėlių („displaced persons“ — D.P.) stovyklose gyvenimas buvo skurdus, bet gana saugus. Lietuviai pradėjo steigti mokyklas, chorų, ansamblius, knygų leidyklas, dramos sam-būrus, rengė koncertus, minėjimus... ir laukė grįžimo į Tėvynę.

Kai paaiškėjo, kad grįžti greit nebus galima, o karo sugriautoje Vokietijoje svetimšaliams nebuvo nei butų, nei darbų, dauguma „dypukų“ emigravo į užjūrus. Žmonės dar tikėjo, kad greit bus kitas karas — laisvų Vakarų prieš Sovietus — ir po jo — galima grįžti ir laisvą Lietuvą. Amerikojie jie dirbo sunkius darbus... ir džiaugėsi Lietuvos lietuvių gyvenimu... Jie jautė dvejus pareigas: jaunimą (vaikus ir anūkus) išauklėti lietuviams ir padėti išlaivinti Lietuvą. Ir vieni, ir su kitų pavergtų tautų atstovais, rengė demonstracijas, lankėsi JAV valdžios įstaigose, siuntėjo laiškus ir telegramas JAV valdžios pareigūnams. Dirbo, mel-dėsi, veikė, gyveno savo „Amerikos Lietuvoje“ ir laukė...

Jie sekė įvykius Lietuvoje — pagrindžio spaudą, Sąjūdį, Baltijos kelią... — ir džiaugėsi Lietuvos lietuvių drąsa, patriotiškumu. Pagaliau, sulaukę Kovo 11-osios, Amerikos lietuvi-tariai tikėjosi, kad Lietuva atsis-tatys greičiau, negu po 1918 m., taps katalikiška, demokratiška, pažangia valstybe, net geresnė už tą, kurią jie ar jų tėvai su ašaromis paliko.

Kai į Ameriką atvyko „trečioji lietuvių banga“, dalis „antrabangių“ greit ja nusivylė: dau-

giausius daiktus, kuriuos pajėgė panešti, išbėgo į karo griau-namą Vokietiją. Jie tikėjosi, kad po karo bus teisinga taikos sutartis, Lietuva vėl bus laisva, jie galės grįžti. Karo metu svetimame krašte gyventi buvo labai sunku. Po karo išeigtoje pabėgėlių („displaced persons“ — D.P.) stovyklose gyvenimas buvo skurdus, bet gana saugus. Lietuviai pradėjo steigti mokyklas, chorų, ansamblius, knygų leidyklas, dramos sam-būrus, rengė koncertus, minėjimus... ir laukė grįžimo į Tėvynę.

Kai paaiškėjo, kad grįžti greit nebus galima, o karo sugriautoje Vokietijoje svetimšaliams nebuvo nei butų, nei darbų, dauguma „dypukų“ emigravo į užjūrus. Žmonės dar tikėjo, kad greit bus kitas karas — laisvų Vakarų prieš Sovietus — ir po jo — galima grįžti ir laisvą Lietuvą. Amerikojie jie dirbo sunkius darbus... ir džiaugėsi Lietuvos lietuvių gyvenimu... Jie jautė dvejus pareigas: jaunimą (vaikus ir anūkus) išauklėti lietuviams ir padėti išlaivinti Lietuvą. Ir vieni, ir su kitų pavergtų tautų atstovais, rengė demonstracijas, lankėsi JAV valdžios įstaigose, siuntėjo laiškus ir telegramas JAV valdžios pareigūnams. Dirbo, mel-dėsi, veikė, gyveno savo „Amerikos Lietuvoje“ ir laukė...

Jie sekė įvykius Lietuvoje — pagrindžio spaudą, Sąjūdį, Baltijos kelią... — ir džiaugėsi Lietuvos lietuvių drąsa, patriotiškumu. Pagaliau, sulaukę Kovo 11-osios, Amerikos lietuvi-tariai tikėjosi, kad Lietuva atsis-tatys greičiau, negu po 1918 m., taps katalikiška, demokratiška, pažangia valstybe, net geresnė už tą, kurią jie ar jų tėvai su ašaromis paliko.

Kai į Ameriką atvyko „trečioji lietuvių banga“, dalis „antrabangių“ greit ja nusivylė: dau-

giausius daiktus, kuriuos pajėgė panešti, išbėgo į karo griau-namą Vokietiją. Jie tikėjosi, kad po karo bus teisinga taikos sutartis, Lietuva vėl bus laisva, jie galės grįžti. Karo metu svetimame krašte gyventi buvo labai sunku. Po karo išeigtoje pabėgėlių („displaced persons“ — D.P.) stovyklose gyvenimas buvo skurdus, bet gana saugus. Lietuviai pradėjo steigti mokyklas, chorų, ansamblius, knygų leidyklas, dramos sam-būrus, rengė koncertus, minėjimus... ir laukė grįžimo į Tėvynę.

Kai paaiškėjo, kad grįžti greit nebus galima, o karo sugriautoje Vokietijoje svetimšaliams nebuvo nei butų, nei darbų, dauguma „dypukų“ emigravo į užjūrus. Žmonės dar tikėjo, kad greit bus kitas karas — laisvų Vakarų prieš Sovietus — ir po jo — galima grįžti ir laisvą Lietuvą. Amerikojie jie dirbo sunkius darbus... ir džiaugėsi Lietuvos lietuvių gyvenimu... Jie jautė dvejus pareigas: jaunimą (vaikus ir anūkus) išauklėti lietuviams ir padėti išlaivinti Lietuvą. Ir vieni, ir su kitų pavergtų tautų atstovais, rengė demonstracijas, lankėsi JAV valdžios įstaigose, siuntėjo laiškus ir telegramas JAV valdžios pareigūnams. Dirbo, mel-dėsi, veikė, gyveno savo „Amerikos Lietuvoje“ ir laukė...

Jie sekė įvykius Lietuvoje — pagrindžio spaudą, Sąjūdį, Baltijos kelią... — ir džiaugėsi Lietuvos lietuvių drąsa, patriotiškumu. Pagaliau, sulaukę Kovo 11-osios, Amerikos lietuvi-tariai tikėjosi, kad Lietuva atsis-tatys greičiau, negu po 1918 m., taps katalikiška, demokratiška, pažangia valstybe, net geresnė už tą, kurią jie ar jų tėvai su ašaromis paliko.

Kai į Ameriką atvyko „trečioji lietuvių banga“, dalis „antrabangių“ greit ja nusivylė: dau-

giausius daiktus, kuriuos pajėgė panešti, išbėgo į karo griau-namą Vokietiją. Jie tikėjosi, kad po karo bus teisinga taikos sutartis, Lietuva vėl bus laisva, jie galės grįžti. Karo metu svetimame krašte gyventi buvo labai sunku. Po karo išeigtoje pabėgėlių („displaced persons“ — D.P.) stovyklose gyvenimas buvo skurdus, bet gana saugus. Lietuviai pradėjo steigti mokyklas, chorų, ansamblius, knygų leidyklas, dramos sam-būrus, rengė koncertus, minėjimus... ir laukė grįžimo į Tėvynę.

Kai paaiškėjo, kad grįžti greit nebus galima, o karo sugriautoje Vokietijoje svetimšaliams nebuvo nei butų, nei darbų, dauguma „dypukų“ emigravo į užjūrus. Žmonės dar tikėjo, kad greit bus kitas karas — laisvų Vakarų prieš Sovietus — ir po jo — galima grįžti ir laisvą Lietuvą. Amerikojie jie dirbo sunkius darbus... ir džiaugėsi Lietuvos lietuvių gyvenimu... Jie jautė dvejus pareigas: jaunimą (vaikus ir anūkus) išauklėti lietuviams ir padėti išlaivinti Lietuvą. Ir vieni, ir su kitų pavergtų tautų atstovais, rengė demonstracijas, lankėsi JAV valdžios įstaigose, siuntėjo laiškus ir telegramas JAV valdžios pareigūnams. Dirbo, mel-dėsi, veikė, gyveno savo „Amerikos Lietuvoje“ ir laukė...

Jie sekė įvykius Lietuvoje — pagrindžio spaudą, Sąjūdį, Baltijos kelią... — ir džiaugėsi Lietuvos lietuvių drąsa, patriotiškumu. Pagaliau, sulaukę Kovo 11-osios, Amerikos lietuvi-tariai tikėjosi, kad Lietuva atsis-tatys greičiau, negu po 1918 m., taps katalikiška, demokratiška, pažangia valstybe, net geresnė už tą, kurią jie ar jų tėvai su ašaromis paliko.

Kai į Ameriką atvyko „trečioji lietuvių banga“, dalis „antrabangių“ greit ja nusivylė: dau-

Kai į Ameriką atvyko „trečioji lietuvių banga“, dalis „antrabangių“ greit ja nusivylė: dau-

giausius daiktus, kuriuos pajėgė panešti, išbėgo į karo griau-namą Vokietiją. Jie tikėjosi, kad po karo bus teisinga taikos sutartis, Lietuva vėl bus laisva, jie galės grįžti. Karo metu svetimame krašte gyventi buvo labai sunku. Po karo išeigtoje pabėgėlių („displaced persons“ — D.P.) stovyklose gyvenimas buvo skurdus, bet gana saugus. Lietuviai pradėjo steigti mokyklas, chorų, ansamblius, knygų leidyklas, dramos sam-būrus, rengė koncertus, minėjimus... ir laukė grįžimo į Tėvynę.

Kai paaiškėjo, kad grįžti greit nebus galima, o karo sugriautoje Vokietijoje svetimšaliams nebuvo nei butų, nei darbų, dauguma „dypukų“ emigravo į užjūrus. Žmonės dar tikėjo, kad greit bus kitas karas — laisvų Vakarų prieš Sovietus — ir po jo — galima grįžti ir laisvą Lietuvą. Amerikojie jie dirbo sunkius darbus... ir džiaugėsi Lietuvos lietuvių gyvenimu... Jie jautė dvejus pareigas: jaunimą (vaikus ir anūkus) išauklėti lietuviams ir padėti išlaivinti Lietuvą. Ir vieni, ir su kitų pavergtų tautų atstovais, rengė demonstracijas, lankėsi JAV valdžios įstaigose, siuntėjo laiškus ir telegramas JAV valdžios pareigūnams. Dirbo, mel-dėsi, veikė, gyveno savo „Amerikos Lietuvoje“ ir laukė...

Jie sekė įvykius Lietuvoje — pagrindžio spaudą, Sąjūdį, Baltijos kelią... — ir džiaugėsi Lietuvos lietuvių drąsa, patriotiškumu. Pagaliau, sulaukę Kovo 11-osios, Amerikos lietuvi-tariai tikėjosi, kad Lietuva atsis-tatys greičiau, negu po 1918 m., taps katalikiška, demokratiška, pažangia valstybe, net geresnė už tą, kurią jie ar jų tėvai su ašaromis paliko.

Kai į Ameriką atvyko „trečioji lietuvių banga“, dalis „antrabangių“ greit ja nusivylė: dau-

Kai į Ameriką atvyko „trečioji lietuvių banga“, dalis „antrabangių“ greit ja nusivylė: dau-

LIETUVA, TĖVYNĖ MŪSŲ...

Buvusio...

atkelta iš 1 psl.

tines, memorialinius muziejus, apie vietas, susijusias su jų gyvenimu, veikla bei kūryba. Mano egzempliorių autorius ranka užrašė: „Atminimui apie sunkiose „gimimo kančiose“ gimusių kūdikių“. O tos kančios buvo susijusios su įvairiausiais cenzūros apribojimais, draudimais. Daugelio kūrėjų tada teko atsakyti, daug idomių faktų nutylėti. Ir štai dvi naujos Benjaminas Kondratas knygos tuo patiu „Kūrėjų pėdsakai“ pavadinimu – vėl mūgės stenduose, dar spausiuose kvėpiančios, ką tik pasirodžiusios. „Trecias tomas irgi bus“, sako ne tik šių knygų, bet ir labai populiarių „Lietuvių kalbos taisyklių“ (Mokinio knyga) autorius.

Knygų daug, net labai daug, lyginant su sovietmečiu. Bet ar jos skaitomos? Kodėl tiek daug analfabetų, kurie, net ays rausta, nežino svarbiausių istorijos faktų, neturi jokio supratimo apie Lietuvos praeitį. Buvusiam mokytojiui Benjaminui Kondratui ypač skaudu ir nesmagu, tarsi dėl to jis būtų kaltas. Pažįstu ne vieną aukštųjų mokyklų profesorius, kai kurie – mano mokslo draugai: jie irgi skėsčioja rankomis. Lietuvai pergyvena dėl pastebimai pablogėjusių gimtosios kalbos reikalų. Ne tik vidurinėse, aukštesiose mokyklose, bet ir visame viešajame gyvenime. Tačiau knyga čia vargu ar kuo nors dėta.

Didžiadvasių žodžių eros pabaiga?

Atsivėikinu su kukliu, bet labai reikalingu knygų autoriu, kur Valdemaras Kukulas pristato savo knygą „Didžiadvasių žodžių eros pabaiga“. Šis autorius man vis labiau patinka, o jo knygos, kurios dar neskaityčiau, pavadinimas tarsi pritaria mano kartos nuotakoms, kad pasaulyje (taip pat ir Lietuvoje) dedasi negerai dalykai. Mano karta supranta, kad visiems seniams jų jaunystės metais ir saulė švietė skaisčiau,

ir duona buvo skanesnė, bet vis dėlto... Pagaliau V. Kukulas už mane žymiai jaunesnis, todėl man patinka, kai jis sako, kad literatūra, kuri nekelia tokių klausimų, kuriuos kėlė F. Dos- tojeviskis, L. Tolstojus, V. Hugo, liks tik literatūros istorijos fak- tu. Mes rašom savo epochos sa- vižudybės, ne tik žodinės, en- ci- klopėdija. Net ir gera proza, ne- kalbant apie poeziją, prasideda nuo kalbos, žodžio, intonacijos. Šito dažnai nepaiso jaunieji ra- šytojai, kurie neigia Maironį, J. Marcinkevičių. Sakiny, nepa- remtas intonacija, tikėjimu tuo, ką sakai, yra kaip Seimo nario žodis, kuriuo beveik privaloma ne tikėti, - sako V. Kukulas. - XX amžiaus pradžioje visi ga- lėjo pranašauti, kad jeigu XXI amžius nebus humanitarinių mokslų amžiumi, jeigu jis nebus dvasingumo amžiumi, mūsų laukia pasaulio pabaiga. XXI amžius netapo nei humanitar- iniu amžiumi, nei dvasingumo amžiumi, tačiau pasaulio pa- baiga neįsitiko. Gal šis amžius bus totalinių savijudžių am- žius? V. Kukulas paaiškino, ką reiškia jo knygos „Didžiadva- sių žodžių eros pabaiga“ pava- dinimas. Vienas J. Marcinke- viciaus knygos recenzentas yra pasakęs: tokių žodžių era seniai baigėsi ir ji nesugrįš, nesvajok. Su tuo mano kartos žmonės niekada nesutiks. Sugrįš, ir ne kartą, kaip sugrįžo Maironis, su kuriuo kažkada atkakliai kariavo A. Venclova, o paskui labai dėl to atgailavo. Klįsta ne tik seniai.

Dorovingumo, dvasingumo šaltinis

I mūgės knygas žvelgiu šiek tiek atsilikusiu, buvusio leidėjo žvilgsniu. Tai tarsi seno kai- miečio susitikimas su užsieniuo- se didelių mokslų ragavusių su- numi. Tas žvilgsnis ir pagar- bus, ir drauge keliantis nuos- tabą; ne su viskuo sutinkantis, ne viską suprantantis žvilgsnis. Knygos vertė visų pirma - tur- nys, minties gilumas, visu- meninis reikšmingumas. Kai kuriose puošniose, neprie- kaitingose poligrafijos knygose to neretai pasigendu. Ypač ma- siniam skaitytojui skirtose kny-

gose. Džiaugiuosi, kad neteko leisti tokių, kurios man būtų nepriimtinos. Vien dėl to atsi- sakydavau kai kurių pelningų pasiūlymų. Pavyzdžiui, neišlei- dau Hitlerio „Mano kova“, kai kurių primityvių sekso roma- nų. Iš užsienio atkakliai man bu- vo peršamas tariamas A. Puškino dienoraštis. Visos tos knygos iš-ėjo, tačiau aš į jas rankų nesu- sitėpiau. Nebūčiau leides ir V. Petkevičiaus „Durnių laivo“, susilaukusio didelio populiaru- mo, M. Ivaškevičiaus „Žali“. Dažno dabartinio leidėjo akimis toks elgesys būtų sunkiai su- prantamas.

Praėjo tas ypatingai „liesas“ laikotarpis, kai galėjome leisti tik knygas, už kurias niekam nereikėjo mokėti honoraro, nei autoriui, nei vertėjui, jeigu toks būdavo. Pamatėme, kad patys galime ne tik išleisti, ne tik iš- versti, bet ir parašyti. Dalyva- vau gydytojos Filomenos Tau- nytės knygos „9/10 laimės“ pris- tatyje. Ši gydytoja aktyviai dalyvauja televizijų diskusinė- se laidose, yra labai susirūpi- nusi psichofizine lietuvių svei- kata, drąsiai rėžia tiesą į akis, kai kalbama apie mūsų svei- katos apsaugos sistemos ydas bei trūkumus, vaikų ir jaunimo tvirkimą žiniasklai- doje. Savo knygoje ji teigia, kad tik dešimtoji dalis mūsų svei- katos priklauso nuo gydytojų ir vaistų, o devynios dešimtosios - nuo mūsų pačių.

Teko dalyvauti rašytojo Ka- zio Sajos knygos „Nebaigtas žmogus“, Romualdo Ozolo kny- gos „2003-ieji, Lietuva: politi- nis metų portretas“ pristatyme, dalyvaudant autoriams. Kązin, kiek dešimtoji mūsų dorovingumo, dvasingumo, tau- runo priklausys nuo šioje mūgėje eksponuotų knygų, nuo joje įvykusių padarų, susi- tikimų, aptarimų? O jų buvo daug, gerokai per šimtą.

Rašykite mums elektroniniu paštu:

biciliuste@draugas.org
biciliuste@aol.com

PSICHOLOGO ŽVILGSNIU (8)

DUKRA IR MOTINA: KONFLIKTAI IR DARNA

Dr. Kęstutis A. Trimakas

Žmogiški santykiai dažnai pa- žymimi darma ar konfliktais. Konfliktai parodo, kad ne tik asme- nų siekiai skiriasi, bet, esant skirtingiems siekiams, nesugeba- ma sugyventi, o nesugebėjimas sugyventi rodo abiejų ar bent vieno asmens nebrandumą. Taip yra ir santykiuose tarp motinos ir dukros. Pailiustruosime pavyz- dziais ir padarysime išvadas.

Kaip po konflikto seka darma

Linda taip nurodo savo kon- flikto su mama: „Man mama nuo mažų dienų buvo labai griežta. O aš buvau labai užsispyrusi ir augdama vis daugiau pykda- vau ant jos, manydama, kad ji nemylė manęs. Aš niekada ne- klausiau mamos ir visada prie- šindavausi jai. Turiu jaunesnę seserį. Matydama jai mamos ro- domą didesnę meilę, nelabai my- lėjau jos. Pykdavau ant mamos, kai ji mano sesutei leisdavo daugiau nei man“.

Atrodo, kad konflikto priežas- tis glūdėjo abiejose: motina bu- vo griežta, Linda ir nelygiai traktavo dukras, o Linda ma- mos neklausė ir jai nuolat prie- šinosi. Motina nesugebėjo tin- kamai auklėti, o vyresnioji dukra – paklusti.

Darnos pradžia pastebima šiame Lindos prisipažinime: „Santykiai su jomis (mama ir seserimi) dabar yra geri. Ir ma- nau, kad tik todėl, kad Dievas man leido suprasti, jog mano mama man visada linkejo pa- ties geriausio. Ji viską darė, kad man būtų geriau. Aš to pati nebūčiau įstengusi suprasti ir pripažinti“.

Šis kuklus Lindos pripažini- mas mamą turėjus gerą valią buvo žingsnis tiek jai bręsti,

tiek užbaigti konfliktą su mama.

Aušrinė papasakojo apie savo konfliktą su mama: „Šeimos galva buvo mama. Tarp jos ir manęs buvo šalti santykiai, nors ir atviros buvome viena ki- tai. Dažnai bardavomės dėl vi- sokiausių smulkmenų (...) Ma- ma baisiai nepasitikiėjo manimi ir neleisdavo pasiteisinti. Visą, ką dariau, laikė bloga valia. Turėjau suprantantį ir ma- ne palaikantį broį, kuris savo tvirtu tikėjimu nematė many- nio blogo, tik patardavo nesig- nifikuoti su tėvais, kad ir kiek neteisūs jie būtų (...) Vienais metais abu su broliu pradė- jome studijuoti teologiją. Kon- fliktas išsprendė savaime: nu- sizeminusi iš širdies labai daug meldžiausi už savo tėvus. Ir stebuklas: mama prisipazino, kad tik dabar pajuto tikrą atsi- vertimą į Dievą. Nuo tada san- tykiai tarp manęs ir mamos pasikeitė ir vis tebegėrėja. Ma- ma net atsispręs už mano vai- kystę, nemeilę“. Šiuo atveju su- sitaikinimo dirvą paruošė duk- ra, o mama žengė pagrindinį žingsnį, pripažindama savo ne- meilę, atsispręsdama ir brę- dama.

Darna pagrįsta viena kitos vertinimu

Ankstesniame straipsnyje rašėme, kaip pauglės Ežerė ir Guoda ieškojo sau smagumų, ignoruodamos mamos rūpestin- gą jomis, ir tik suvokusios jos rūpinimąsi, ėmė ją vertinti.

Vyresnė už ją Rima atsklei- dia tolimesnę darna tarp duk- ros ir motinos. Ji pasakoja, kad netikėtai gavusi žinią, jog su- naktis susirgusi mama staiga bu- vo nuvežta į ligoninę, ji labai susirūpino ir ruošėsi tuoj ją ap- lankyti. Mamą ji laikė „bran-

giausiu žmogumi“, nes vertino ją už tai, ką ji jai padarė; tad no- rėjo „atiduoti skolą“ už jos be- miegės naktis mane auginant, už rūpestį, meilę ir pastovų ly- dėjimą maldą, kurią visada jau- čiau...“ Ji tik galvojo, kaip ma- mą paguosti, sustiprinti ir su- teikti viltį, kad ji pasveiks.

Mama jau buvo įrodžiusi savo rūpestingumą dukrai. Tai ver- tindama dukra, mamai susir- gus, randa galimybę jai paro- dyti savo rūpestį ir dėkingumą.

Darnos viršūnė dukrai atjaučiant mamą

Gailenė papasakojo apie savo nuostabų išgyvenimą su mama, kurią ji taip apibūdino: „Man mama – idealas, ir aš norėčiau bū- ti bent maža dalele panaši į ją“. Tačiau tai buvo labai sunkus lai- kas: mama sirgo labai skaus- minga akmenlige. Ją nuolat ly- dėjo staigūs, be aiškios prie- žasties pasikartojantys skausmo priepuoliai. Mes tiesiog matė- me, kaip ji kankinosi ar buvo kan- kinama. Tokiomis akimirkomis sunkiausia tai, kad negali padė- ti žmogui – brangiam žmogui. Negali padėti net kentėti...“

Vieną vakarą Gailenė virtu- vėje ruošė kavą gretimame kam- baryje gulintai mamai. Ji iš- girdo mamos aimaną: „Išgir- dau tuos, kūną stingdancius verkiančio žmogaus garsus, juose atsispindėjo pastangos tvardyti ir beviltiška kova su skausmu. Aš taip norėjau bėgti pas ją ir guosti, bet sulaikiau save. Tada mintyse kreipiausi į Jį: Viešpatie, leisk man pa- jausti, kas tai per skausmas, jei jis toks galingas, kad net su- augęs žmogus yra priverstas verkti vaikiškais ašaromis. Leisk man patirti tai, ką dabar jaučia mano mamytė...“ Ir ma- ne persmėlė toks galingas kū- no sukrėtimas, toks staigus, bet žvėriškai grubus, demoniški

aprepiantis visą esybę ir kartu apgaulingai taip pat staigiai išnykstantis. Aš suklupau prie spintutės... supratau, kas nu- tiko... esu tikra, kad ji mano šauksmą buvo sureaguota. Kai nunešiau mamai kavą, aš jai tai papasakojau ir ji pagalvo- jusi pasakė, kad kelioms se- kundėms tas žveris tarsi buvo atspilęs nuo jos. Ji pajautė staigų išsivadavimą iš jo“.

Tai vienas nuostabiausių ma- mos ir dukros darnos išgyveni- mų, vienas intymiausių pokal- bių be žodžių.

Išvados

1. Nesugebėti tarpusavyje su- gyventi, reiskia abiejų pusių (motinos ir dukros) ar bent vienos nebrandumą.
2. Konfliktams užbaigti dažnai padeda vienos (motinos) ar kitos (dukros) pusės „nusileidi- mas“, ypač nuosirdžiai pripaži- nus savo atsakomybę, klaidą ar kaltę, ir dėl to – atsiprašymas. Tai dažnai teigiamai paveikia ir kitą pusę.
3. Viena pagrindinių motinos teigiamos itakos dukrai vaisių yra tai, kad dukra ima rūpintis kitais ir – neretai – pacia mama. Tai tarp motinos ir dukros užtikrina darną ir atvirą pokalbį.

JAV LIETUVIAI

Texas... (2)

atkelta iš 1 psl.

Jie gyveno dabartinėje DeWitt apygardoje, netoli nuo nedide- lio Yorktown miestelio, kur taip pat yra užsilikę ir Yoneschkie kapinaitės. Dauguma jų ten pa- laidoti. Tie žmonės atvyko prieš Pilietinį karą, ir kai kuriems iš jų teko jame dalyvauti. Patsy Hand ir Houston Lietuvių Ben- duomenės pastangų dėka, neto- li Yorktown yra atidengtas pa- minklinis žymuo pirmiesiems ateiviams iš Lietuvos atminti.

1861 m. prasidėjo JAV Pili- tinis karas. Karui pasibaigus, Texas vėl prisijungė prie JAV 1870 metais.

Kaubojai, koltai...

Mums, lietuviams, kaip ir daugumai europiečių, išgirdus žodį Texas, iš karto atmintyje iškyla vaizdai iš kokio nors Western stiliaus filmo: garsiai dunksi kanopos, žvengia žirgai, leidžiasi saulė, nutviekdamą padangę ryškiai rausvai, salū- nuose girdėti šurmuly ir piani- no muzika, ir staiga ima aidėti „colt“ revolverio šūviai. Vyrukai su platiabrylemis skrybėlėmis šaudo vieni į kitus, vis į orą pa- mėtydami savo „colt“ revolve- rius... Tarp kitko, kaip teko skaity- ti straipsnyje apie ginklus viena- me National Rifle Association žurnale, tikrovėje to ginklo ne- labai oran pamėtyti ir nelabai aplink rankas pasukios. Tais laikais viskas buvo gaminama natūralių medžiagų – švino, geležies, tvirtu medžio, ir dėl sunkumo, išmetus tą ginklą į orą, taip lengvai jo rąkon vėl nepagausi. Gal, pasipraktika-

vus, ir būtų galima taip padaryti, bet tikrai jau ne vykstant susi- šaudymui, nes kol tu išdarinėsi triukus, gali nukeliauti ir pas Abrahama...

Kauboju kultūra kilo iš tų lai- kų, kai valstijoje įsikūrė ispanų žemvaldžiai – rancheros, t.y. nuo valdovės dirbančių piemenų – vaqueros. Veliau atvykę an- glakalbi kolonistai iš kitų JAV valstijų perėmė jų patirtį ir net apsirėngimo stilių. Pasi- žiūrėkim į kaubojiską skrybė- les. Jos kilo iš meksikietiško sombrero. Tie patys platūs bry- liai, metantys taip be galo rei- kalingą šešėlį nuo saulės, tik kiek kitaip išlankstyti, o be to, neturi blizgančių ornamentų. Ir kam jie reikalingi, jei žmogus ištisas savaites praleidžia toli nuo gyvenviečių, balne, svi- lant saulei ar lyjant lietuvi ir visą dangiant dulkėmis... Kaubojaus aulinio batų pėdai skirta dalis, kuri kyšo iš po už- leistų džinsų, labai jau primena ispanų šokių atlikėjo apavą. Kau- bojiškų aulinio naudingumu ir man pačiai yra tekę įsitikinti. Pamenu, kartą, norėdama atsi- palaiduoti, vaikščiojau ką tik po lietaus parke. Staiga nė pati nepajutau, kaip riktelejau iš skausmo. Pakeliu koją, ir ma- tau didžiulį kaktuso spyglį sportinio batelio nosyje, ten, kur nykščio vidury... Štai tada prisiminiau, kad jei būčiau ap- siavusi iš storos odos pasiūtais kaubojiskais aulinukais, taip būtų neatsitike. Dar ir dabar mažuose miesteliuose iš Mek- sikos atvykę batišviai pagal užsakymą tokius aulinukus siuva. Jei jie skirti darbui, o ne bare šokti „Two Step“ ar eiti

dainuoti Country stiliaus dai- bų, tai gerai apsaugo ir nuo kaktuso spyglių, ir nuo gyvųjų įkandimo, ir nuo „ugninių“ skruzdėlių.

Ar šiuo metu Texas yra kau- bojų? Yra. Tų, kurie dirba ran- čose, auginančiose galvijus mė- sai, gal yra ne tiek jau daug. Ir tų rančų gal nebėliko tiek daug, palyginus su valstijos kūrime- nis laikais. Viskas pasikeitė, nes žemės plotai sumažėjo dėl urbanizacijos, kelių, geležinke- lių, naftos paieškų, technikos ir technologijų įtakos. Be to, tie žmonės, kurie prižiūri gyvu- lius, dabar turi „pickup trucks“ ir kitokią šiuolaikinę techniką.

Rodeo

Kaubojai, kurie išoriškai ge- riausiai išlaikė įvaizdį iš Wes- tern stiliaus filmų, yra rodeo kaubojai (beje, tame žodyje yra kirčiujamas pirmasis skie- muo). Rodeo sportas yra kilęs iš tų laikų, kai kaimyninių ran- čų kaubojai susirinkdavo pasi-

varžyti, kas geriau įgudęs savo darbe. Dar ir dabar didesnės rančose yra įrengtos arenos, kur vyrukai susirenka ir daly- vauja vietinio masto varžybose arba tik šiaip pasitreniruoti. Rodeo populiarus ne tik Texas, bet ir kitose valstijose, kur yra auginami galvijai mėšai, t.y. tų rančų gal nebėliko tiek daug, palyginus su valstijos kūrime- nis laikais. Viskas pasikeitė, nes žemės plotai sumažėjo dėl urbanizacijos, kelių, geležinke- lių, naftos paieškų, technikos ir technologijų įtakos. Be to, tie žmonės, kurie prižiūri gyvu- lius, dabar turi „pickup trucks“ ir kitokią šiuolaikinę techniką.

Zitos Masley nuotr.: Texas kaubojai prieš treniruotę.

sirėdę kaubojiskais apdara- is, tik ant galvos užsidėję dvira- tininko šalmus, ne kaubojiskais skrybėlėmis. Kai atidaromos apt- vario durys, vaikas privalo ant to avies sėdėdamas, nujoti iki finišo linijos. Jojama laikantis tik už vilnos. Žinoma, avys ir yra avys, ir ne visos nutukia, kuria kryptimi turi eiti. Laimi- tas, kuris pirmasis pasiekia lin- ją. Štai tada ir „užsikrečiama“ noru užaugus joti ant tikro ark- lio ar buliaus ir laimėti...

Mūsų apylinkėse yra dvi di- delės, įvairiems sportiniams ir pramoginiams renginiams skir- tos, arenos, kur vyksta ir rodeo varžybos kartu su apygardos gyvulininkystės mugėmis. No- rėdama truputėlį tiksliau api- brėžti rodeo sporto rungtis, savo vyro dėka susiradau ir tik- rą rodeo kauboju Tim Brown, 26 metus praleidusį jodinėjimo ant bulių rungtyje tiek Texas, tiek California valstijose.

Daugiausiai rodeo varžybose būna tokios rungtys:

Bull riding – jodinėjimas ant buliaus;

Barback bronc riding – jodi- nėjimas be balno ant neišjodineto arklio;

Saddle bronc riding – jodinėji- mas uždejus balną, neišjodintu arkliu, uždejus balną;

Calf roping – tik vienas kau- bojus turi pagauti ir surišti verslį;

Team roping – du kaubojai turi pagauti ir surišti verslį;

Steer wrestling – kaubojus turi savo rankomis pagauti ant žemės gana gerokai paaugusį bu- liuką;

Barrel racing – jodinėjimas ap- link statines (tik moterų rungtis).

Tęsinys kitame numeryje.

MENO PASAULYJE

„THE PASSION OF CHRIST“ („KRISTAUS KANČIA“)

Režisierius, aktorius, prodiuseris – Mel Gibson. Filmas jau per pirmąją demonstravimo savaitę surinko dau- giau nei 25 milijonus dolerių. Tiek, kiek ir buvo investavęs M. Gibson (po dvie- jų savaitių – 76 mln. dolerių).

Mel Gibson sako, kad kartą, kai jis buvo nukritęs ant grindų (tai laikas, kai buvo priklausomas nuo alkoholio, narkotikų), atsigavo tarsi girdė- damas ir matydamas Kristų. Nuo to laiko įvairios jėgos išsivadavo nuo alkoholio, narkotikų, o jo galvoje ėmė knibžėti įvairiausios mintys, kurdamos planus, būsimam filmui...

Kartą apsilankęs uždaro moterų vienuolyno bibliotekoje, atsitikti- nai paėmė į rankas knygą „Das bittere Leiden unseres Herrn Je- sus Christi“. Tai Diulmen (West- falen, Vokietija) vienuolyno vienuolės Ann Katharina Emerich (1774-1824) regėjimai, aprašyti novelisto Clemens Brentano. Knyga buvo išspausdinta 1833 m. praslinkus devyneriems metams po Ann mirties. Šioje knygoje ra-šytojas, pačios vienuolės Ann prašomas, aprašė regėjimus, ku-riuose ji matė paskutiniąsias Kris-taus valan- das žemėje. Jo kančia. Ji nutapė ant savo rūbų kryžių, ant kurio jis buvo nukryžiuotas.

Kai Mel Gibson atsivertęs per- skaitė knygos pradžią, ji tarsi trenkė elektra - taip, tai buvo tai, ko jis ieškojo, tai buvo įžanga būsimam filmui – It is it - sake jis. Filmas pastatytas pagal Ann regėjimus. Iki tol, kol ateina Ma- rija ir nušluosto baltu rankšluos- čiu Kristui veidą. Mel Gibson

nešioja sidabrinį amuletą, kuri- me yra skiautėlė nuo Ann... Jis – senojo katalikų tikėjimo žmo- guos, septynių vaikų tėvas, teigia, kad nesąs antisemitas. Jis tik tenorėjęs parodyti Kristaus kan- čią. Nors žydai galvoja, kad šis filmas tik pagilins neapykantą jiems. L.T.

BALETO GERBĖJAMS

Kovo 24 - 28 dienomis Cika- gos Civic operos rūmuose galėsite pamatyti vieną puikiausių baletų pasaulyje – Piotr Iljč Čai- kovskij „Gulbių ežerą“. Ji pastatė American Ballet Theatre. Princas Ziegrido rėdė – Ukrainos bale- to žvaigždė, nusipelnęs artistas Maksim Beloserkovskij. Odetos – Odilijos rolėje soliste iš Argentinos – Paloma Herrera. Bilietai nėra pigūs: nuo 15 iki 85 dolerių vakarais ir sekmadieniais, kiek pigesni antradieniais ir šeštadieniais. Bilietus galima užsisakyti tel.: 312-902-1500. Daugiau informacijos rasite: www.civicoperahouse.com. Jei sudarysite didesnę, nei 15 žmonių grupę, skambinkite tel. 312-943-5537 (gausite nuolaidą).

GYVENIMO ŠEŠĖLIAI

Gyvatė užantyje...

Moteris, pakvietusi susitikti, papasakojo keistą ir negražią istoriją...

Gyveno Kaune kelios draugiškos inžinierių šeimos. Jų „galvos“ kartu baigė Politechnikos institutą, kartu pradėjo dirbti. Vienas jų buvo daugiau mokslus linkęs, tad liko institute asistentu, dėstytoju, vėliau gynėsi disertaciją, ilgainiui ir profesūrą užsitarnavo. Kitos dvi šeimos buvo brolių, praleidusių vaikystę ir paauglystę tremtyje. Nors ir baigė institutą, tačiau didelės karjeros nepasiekė — vienu metu trūkdė Sibiras, paskui — partijos biuletenio neturėjimas. Bet, išgyvenę šaltį, alkį, tėvo netektį, dėkojo Dievui ir už tai, ką turėjo.

Draugystė tęsėsi. Rodos, per ketvirtą amžiaus nei susipykė, nei apsižodžiavo, tik gražiai, kultūringai bendravo.

Brolių dėdė, dėl kurio visa šeima buvo išstremta į Sibirą, gyveno Amerikoje. Jis buvo šiek tiek prakutęs, reikšmingas ir siuntinukų atsivadas. Nepriklausomybė suteikė galimybę pasimatyti, susitikti. Vyresniojo brolio žmona rengėsi kelionėn. Garsiai planavo, dalinosi planais su draugu šeimomis. Profesorienė netruko irgi pareikšti, jog susirengusi už Atlanto. Eme ir nušluostė visiemis nosis — pirmoji gavo vizą ir įsigijo bilietą. Taisydamasi kelionėn, ji domėjosi — ar dėdžiukas negalėtų jai padėti įsikurti Amerikoje. Brolienės, nieko blogo neįtarė, pritarė jos norui, kad dėdė pasitiktų ir padėtų susirasti darbą. Kokia čia bėda, kol Amerikon atvyks viena iš brolių žmonių.

Profesorienė išvykus, netrukus

atkeliavo laiškas vienas laiškas, po to — kitas. Iš trečiojo — broliui sužinojo, kad dėdė pasiūlė profesorienėi jį prižiūrėti, nes sveikata nekokia, tai kam dar kitos ieškoti, jei čia pat moteris iš Lietuvos? Tuo tarpu, vyresniajai brolienei išvyka dėl darbo reikalų užsisėdė.

Laiškai iš Amerikos brolienės lankydavo periodiškai. Juose plačiai aprašoma apie dėdės sveikatą — kur, pas kokį daktarą teko nukeliauti ir — kokia pasirodė esanti reikalinga toji profesorienės dėdžiukui. Po kurio laiko atėjo ir pranešimas apie mirtį, kuriame juodu ant baltu „puikavosi“ ir rašė: „Mirė savo žmonos akivaizdoje“.

— Kas gi toji žmona, kad dėdžiukas nebuvo vedęs? Pasirodė, kad profesorienė per trumpą laiką spėjo ištęsti, tapti turto paveldėtoja, savo dukrą atsigabenti į Ameriką, į mokslus išleisti ir dėdžiuką numarinti...

Broliui, vargelių pravarę vaikystėje, jaunystėje, nesigviečė svetimo turto, tik su širdgėla pagalvojo — svetimas žmogus, ne giminė, tikra aferistė, nuėjo dėdės turtą, pasinaudojo jo liga... Jiems dėdė buvo pažadėjęs viską palikti (kaip ne kaip, bet — per dėdžiuką „išdaigais“), jo sesers šeima buvo išstremta, dabar beliko tik špyga taukuota.

Istorija tokia paprasta ir — nepaprasta. Dar įdomesnė jos pabaiga. Profesorienė gyveno su savo profesoriumi. Skyrybos, vedybos, buvo tik fikcija, svetimam turtui užvaldyti, atimant jį iš artimiausių draugų, su kuriais ne vieną dešimtį metų bendrauta, puikiai žinota apie jų liūdną Sibiro gyvenimą. Juk ne tik šventės

Lithuanian-American magazine.
"Vaiva" presents

"VAIVA" TOP MODEL SHOW

March 26-th, 2004
at 9:00pm

In Chicago
at L'Ermilage
Restaurant & Night club
1375W. Dundee Road
Buffalo Grove IL 60089

Reservations and info:
(847) 392-7500.
(631) 897-0475 (Vaiva)

šventos, dalintasi džiaugsmiais, ir — vargiai. Na, profesorienė kaip profesorienė, bet, kad ir profesorius skaniai pakvipo svetimais pinigais... Skyrybos buvo žaibiškos, apie kurias niekas nieko nežinojo. Paskui — vedybos, laidotuvės, kaip blogo scenarijaus filme...

Moteris liūdnai nubraukia žilų plaukų sruogą ir sako man: „Noriu, kad žmonės pasimokyti iš mūsų klaidos — jei turi giminių Amerikoje, niekam neduok jų adresą. Beveik prieš metus, mačiau, name-liukas Villa Parke dar stovėjo neparaduotas. Gal dar ir — nemirė. Profesorius ir jo žmonos nepelnitai užkariavęs“.

Kas galėjo pagalvoti, kad geriausia draugė bus kaip užantyje sušildyta gyvatė — ims ir įgelės...

Ligija Tautkuvienė

Klaidų atitaisymas

Kaip ir visiems, „Bičiulystė“ pasitaiko suklysti. Atsiranda klaidų ne iš blogos valios. Visi atsiprašome.

Nr. 7 (vasario 17 d.) str. „Mes - iš Texas“ 4psl. I skiltyje 2-oje pas-traipoje, 11 eilutėje iš apačios reikia skaityti: „Projektą remia Čikagos Lituanistinių tyrimų centras“.

Nr. 8 (vasario 24 d.) str. „Veronika“ 4psl. po nuotrauka reikia skaityti: „Veronika Povilionienė“.

Galvosūkis

Jonas iš Čikagos keliavo namo. Pirmąją kelio pusę skrido lėktuvu 15 kartų greičiau, nei būtų važiuojęs traukiniu. Tačiau antrąją kelio pusę jam teko keliauti mašina — du kartus lėčiau, nei būtų važiuojęs traukiniu. Ar Jonas laimėjo kiek laiko, jei būtų važiuojęs traukiniu?

Atsakymas

Laiptai. Namas turi 6 vienodo aukšto aukštus. Pasakykite, kiek kartų laiptais į šeštąjį aukštą įlgesni, už laiptus — į trečiąjį?

2,5 karto

VAIKAMS

Pradinių klasių mokiniai per parą turi miegoti apie 11 valandų. Jokių būdų prieš miegą negalima žiūrėti įdomiančių filmų ar žaisti karinių žaidimų — neišmiegame visaverčių miegų.

Daugelis ligų atkeliuoja per gerai nenuplautas rankas. Nepamirškite jas gerai nuplauti su muilu ne tik prieš valgį. Plaukite jas grįžę iš lauko, darželio, mokyklos. Taip padėsite sau — būsite ilgiau sveiki.

TEISĖ

KLAUSKITE AMERIKOS TEISININKO

ADV. JOHN W. KEARNS

Priimamajame kalbame lietuviškai. Skambinkite: 773-645-3270 arba kreipkitės elektroniniu paštu: jwkearns@hotmail.com. Prašome kreiptis į mus klausimais apie imigracinę ir bendrąją teisę, siūlykite temas, dominancias jus.

Kaip padėtų vedybos?

Jeigu šiuo metu jūsų visa yra pasibaigusi, bet ją turėjot, įvažiuodamas į Ameriką, vienintelis jūsų legalizavimosi būdas, pagal dabartinį įstatymą, yra tapti artimu JAV piliečio šeimos nariu. „Artimas šeimos narys“ yra vaikas, kuriam mažiau nei 21 metai, sutuoktinis arba JAV piliečio tėvas /mama. Džiausia šiuo įstatymu pasinaudojama vedybų keliu.

Amerikos pilietis gali kreiptis dėl įvaikinimo ir tvarkyti dokumentus vaikui, kol jis dar neturi 18 metų. Jeigu vaikas yra Lietuvoje ir Amerikos pilietis vyksta į vietinį konsulatą pateikti dokumentų (Lietuvos atveju — Varšuvoje), tai, greičiausiai, vaikas atvyks į JAV, turėdamas „žalią kortelę“ žymiai greičiau, nei JAV piliečio sutuoktinis, pilantis dokumentus bei prašantis statuso čia, Čikagoje. JAV pilietis gali įvaikinti jūsų vaiką tik tuo atveju, jei vaikai dar nėra 16 metų ir dvejus metus jūs gyvenote kartu.

Taigi, atsakymas besidominčiam skaitytojui būtų toks: jeigu neturite pagrindo prašyti politinio prieglobsčio, tai vienintelis legalizavi-

mosi kelias yra vedybos. Tokia pati situacija liks ir ateityje, nebent būtų priimti nauji įstatymai, kuriais galėtumėte pasinaudoti. Norint gauti „žalią kortelę“ vedybų keliu, santuoka turi būti pilnavertė, kitaip tariant — jos motyvas yra meilė (bona fide reason), o ne „biznis“. Sutuoktiniai turi gyventi drauge, kai bus interviu. Vienintelė leidžiama išimtis — kada sutuoktinis (nesvarbu kurios lyties) yra piktybiškai skriaudžiamas. (Tuomet nereikalaujama gyventi drauge, ir sutuoktinis gali tęsti savo dokumentų tvarkymą vienas pats). Koks būtų skriaudimo, terorizavimo įrodymas imigracinėms tarnyboms, kad sutuoktinis galėtų tęsti dokumentų tvarkymą savarankiškai? — Kol kas, palikime tai atskirai temai.

Kokie turi būti vedybų dokumentai?

Kadangi ištis šis kelias daugeliui kol kas vienintelis, tai svarbus klausimas — ko reikia, kad bona fide (santuoka iš meilės) būtų įrodyta? Pasitarimo metu aš susidariau su daugybe atvejų, kai buvo pasinaudota kažkieno pagalba pradinėje dokumentų tvarkymo stadijoje, tačiau tai galutinės pergalės neužtikrino.

Tikrai nelinksma kalbėti, kai nesate gerai pasiruošę įrodyti savo santuokos tikrosios priežasties, t.y. vedybų iš meilės. Imigracinės tarnybos gali klausinėti kiekvieną šeimos narį atskirai. Jeigu gaunama pakankamai įrodymų abejonoms pagrįsti, netgi galima tuoj pat, vietoje, uždėti imigrantui antrankius, nusiųsti jį į kalėjimą bei

pradėti deportacijos procedūrą. Šeimos nariui, JAV piliečiui, norinčiam išgelbėti savo partnerį iš tokios situacijos, reikės tučiuojau pateikti didžiulį užstatą. Jeigu sutuoktiniai kreipiasi į advokatą pagalbos prieš interviu, kuriam nėra tinkamai pasiruošę, tai turi nusiteikti už jo paslaugas, galbūt, mokėti daugiau, negu tuo atveju, kai pats advokatas tvarkytų jų dokumentus nuo pat pradžios. Visos detalės svarbios, pvz., mokesčių kategorija („vedė, mokesčius mokantys bendrai“), nuotraukos, bendrų pažįtamų liudijimai, bendros sąskaitos banke, ir t.t. Svarbu, kaip užpildomas dokumentas — rėmėjo pareiškimas (Affidavit of Support), pačioje pradžioje. Taip pat svarbus ir visų likusių įrodymų surinkimas.

Skirtingi žmonės renkasi skirtingus kelius. Vieni, taupydami kiekvieną dolerį, stengiasi viską daryti patys, kiti — moka daugybę pinigų už neefektyvią „pagalbą“. Svarbu žinoti, kad Illinois valstijoje jūsų byla turi būti sutvarkyta per dvejus metus. Kitaip tariant, valdžia nori, kad per tą laiką pateiktumėte visus įrodymus. Turint galvoje, kad valdžia iš tikrųjų kreipia dėmesį kiekvienai tokiai bylai ir ją tiria, jūsų nepasiruošimas gali labai brangiai kainuoti. Todėl patartina, kad kreiptumėtės pagalbos iš profesionalus, kurie padėtų jums padėti bylos pradžioje bei jos eigoje.

Kodėl nesugyvename?

atkelta iš 2 psl.

taip elgtųsi, yra mažuma, bet visi juk nuo tokio įvykio kencia. Patys „trečiabangiai“ pyksta ant tokių savo tautiečių, gadinančių visų vardą. Beveik visi „trečiabangiai“, su kuriais esu bendravusi, yra geri, nuoširdūs žmonės. „Trečiabangiai“ po truputį pripranta prie naujo krašto ir prie čia rastų Amerikos lietuvių. „Trečiabangiai“ vaikai, gimę Amerikoje arba čia atvykę maži, lengvai pritaipia prie antrosios bangos vaikų ir anūkų. Buvau keliuose vestuvėse, kur vienas sutuoktinis „trečiabangis“, o kitas — antros bangos

tėvų. Jie augina lietuviškas šeimas, gražiai sugyvena. Bet irgi pastebėjau, kad dažnai šie vyrai ir žmonos į renginius vyksta pavieniui — vienas pas „trečiabangius“, kitas — pas sau artimus „antrabangius“.

Turėkime vilties, kad kuo toliau, tuo labiau lietuviai Amerikoje darniai sugyvens.

Redakcijos prierašas:

„Lina B.“ — merginos, iš antrosios bangos, slapyvardis. Tokių Linų šiandien galime sutikti visose JAV lietuvių gyvenamose vietose.

Kaip galvojate Jūs? Sutinkate su Lina, ar ne?

KLAIDŲ ATITAIŠYMAS

LIAUDIES IŠMINTIS

kovo mėnesiui

Jei kovo mėnesį sniegas tirpsta ir bėga upeliais, vasara gali būti lietinga.

Jei kovo mėnesį anksti paskrenda vėversiai, pavasaris bus šiltas.

Jei pavasarį sniegas tirpsta nuo šiaurinės skrudėlyno pusės, tai vasara bus ilga ir šilta, jei nuo pietinės — trumpa ir šalta.

Jei kovo mėn. debesys plaukia aukštai ir greitai, galima tikėtis gero oro.

Seni žmonės sakydavo — jei kovo mėnesį vanduo netyška, tai balandžio — žolė neauga.

PATARIMAI

Jei patyrėte stiprų insulto priepuolį, gerkite stipraus ramunėlių nuoviro.

Kai geriate vandenį, neskubėkite jo nuryti — įsisavinsite daugiau vandens energijos.

Sergantiems stomatitu, patariama daugiau valgyti vyšnių uogienės. Ji malšina skausmus.

Artėja šv. Velykos. Kiaušinių dažymas, marginimas. Lengviausiai randami dažai — svogūnų lukštai. Dar ne vėlu, dar galite jų prisirinkti.

Kalendorius

Vardadieniai

kovo 2 d. — kovo 9 d.

Antradienis, kovo 2 d.

Dauroras, Eitautas, Elena, Marcelinas, Simplicijus

Trečiadienis, kovo 3 d.

Kunigunda, Nonita (Nona), Tule, Uosis.

Ketvirtadienis, kovo 4 d.

Daina, Daugvydas, Girmantė, Kazimieras, Vaclova (Vacė).

Penktadienis, kovo 5 d.

Klemensas, Liucijus, Vydo-tas, Virgilijus.

Šeštadienis, kovo 6 d.

Karigaile, Koletė, Norvilas, Raminta, Rožė.

Sekmadienis, kovo 7 d.

Felicija, Galmantė, Rimtautas, Tomas, Torvaldas.

Pirmadienis, kovo 8 d.

Beata, Gaudvilė, Laima, Vydmantas.

Antradienis, kovo 9 d.

Dangyra, Dominykas (Domas), Pranciška (Pranė), Vygailė, Žygdantas.

Kalendorius

FUTBOLAS

atkelta iš 2 psl.

(pergalės, pralaimėjimai ir lygiosios). Tik lietuvių įmuštų ir praleistų įvarčių santykis buvo žymiai geresnis už varžovų. Ipatį lygos nugalėtojais, šiandieninėse varžybose lietuviams pakako lygiųjų, o varžovus tenkino tik pegalė. Tad jie, nieko nelaukdami, metėsi atakuoti lietuvių vartus. Labai įtemptos ir įdomios varžybos baigėsi lygiosiomis 3 : 3. Šios lygiosios nulėmė, kad mūsų komanda iškovojo stipriausios vardą. Sezono pradžioje į komandą sugrįžusio trenerio Gedimino Jarmalavičiaus viltys pasiteisino. Sveikiname trenerį, šauniosius futbolinkus, jų globėjus, rėmėjus su puikiu ir gražu laimėjimu!

Algirdas J. Vitkauskas

AR ŽINAI KAD

***Nuo pirktų vaistų per internetą, nuo 1996 iki 2003 mirė arti 200 žmonių.

***Kuo daugiau žmogus valgo, tuo mažiau darbingas.

***Obuolių actas žmogaus organizme degina riebalus ir neleidžia jiems kauptis.

***Sergantiems plaučių ligomis patariama valgyti skystos avizinės košės.

***Maisto produktai gerina nuotaiką bei malšina susijaudinimą (stresą), todėl kai kurie vartojami vietoje vaistų.

***Rupaus malimo grūdų duona su sėlenomis ramina sudirgusią centrinę nervų sistemą. Šioje duonoje yra amino rūgščių. Kai suvalgote kelias tokias duonas riekėles, jūsų galvos smegenys gauna signalus iš duonoje esančios amino rūgšties triptofano. Gavusios šį signalą, smegenys ims gaminti nuotaiką gerinančią medžiagą serotoniną.

Gavusios šį signalą, smegenys ims gaminti nuotaiką gerinančią medžiagą serotoniną.

Gavusios šį signalą, smegenys ims gaminti nuotaiką gerinančią medžiagą serotoniną.

Gavusios šį signalą, smegenys ims gaminti nuotaiką gerinančią medžiagą serotoniną.

Gavusios šį signalą, smegenys ims gaminti nuotaiką gerinančią medžiagą serotoniną.

Gavusios šį signalą, smegenys ims gaminti nuotaiką gerinančią medžiagą serotoniną.

Gavusios šį signalą, smegenys ims gaminti nuotaiką gerinančią medžiagą serotoniną.

Gavusios šį signalą, smegenys ims gaminti nuotaiką gerinančią medžiagą serotoniną.

Gavusios šį signalą, smegenys ims gaminti nuotaiką gerinančią medžiagą serotoniną.

Gavusios šį signalą, smegenys ims gaminti nuotaiką gerinančią medžiagą serotoniną.

Gavusios šį signalą, smegenys ims gaminti nuotaiką gerinančią medžiagą serotoniną.

Gavusios šį signalą, smegenys ims gaminti nuotaiką gerinančią medžiagą serotoniną.

Pažinčių KLUBAS

ZODIAKAS

Norėdami padėti vienišiams, atnaujiname pažinčių klubą. Tai darome nesavanaudiškai, be užmokesčio. Mūsų laikraštis skaitomas visur, kur tik gyvena lietuviai. Tad naudokitės proga, skelbkitės, gal kur, kokiam kitame pasaulio krašte, o gal čia pat, laukia žmogus, ieškantis panašaus į Jus.

16. Išsiskyrusi, 59 m., 162 cm moteris, išsil. aukštasis, gyvenamuoju pl. apsirūpinusi Vilniuje, vaikai sukūrę šeimas, ieško bendravimui normalaus, paprasto vyro, kalbančio lietuviškai. Skambinti Vaidai tel.: 224-628-1557 arba rašyti: 21423 W. Larch Ct. Plainfield, IL 60544-6344

17. Nevedęs, 47 m., 185 cm vyriškis, apsirūpinęs gyvenamuo-

ju plotu, išsil. aukštasis, mėgstantis skraidyti sklandytuvu, vaikščioti parke, ieško išvaizdžios, jaunos, nei 40 m., rimtos ir nuoširdžios moters (merginos) rimtai draugystei, su ketinimais vesti. Tel.: 908-277-0288, kvietisi Bill ar William, kalbėti angliškai. E-mail gortronics@aol.com

18. Išsiskyrusi, 46 m., 164 cm liekna blondinė, išsil. aukštasis, sūnui 19 metų, Kanados pilietė, ieško ne jaunesnio kaip 47-50 m. neblogos išvaizdos, aukšto, materialiai apsirūpinusio, mėgstančio gamtą, vyriškio, rimtai draugystei, galimos vedybos (jei vienas kitą supras). Skambinti Laimai tel.: 705-716-4066. Rašyti: 5 Wellington Str., East, Apt. 205 Barrie, O.N.T. Canada L4M-2B7 (adresas gali keistis, geriau skambinti).

PAŽINČIŲ KLUBAS „ZODIAKAS“

ANKETA

Iškirpk ir išsiųsk

Norėdami padėti vienišiams, atnaujiname pažinčių klubą. Tai darome nesavanaudiškai, be užmokesčio. Užpildykite anketą ir siųskite mums nurodytais adresais. Galite ir elektroniniu paštu.

1. Amžius _____ ūgis _____ kitos savybės _____
2. Socialinis statusas: išsiskyręs (-usi) _____ Nevedęs _____ netekėjusi _____ našlys (-ė) _____ Vaikai _____
3. Socialinė padėtis: apsirūpinęs (-usi) _____ neapsirūpinęs (-usi) gyvenamuoju plotu _____
4. Išsilavinimas _____
5. Darbas (kūrybinis, fizinis, aptarnavimo sfera) _____
6. Pomėgiai _____

7. Tikslai — rimtai draugystei, laisvalaikui praleisti, bendravimui _____

8. Jūsų adresas ir telefono Nr. _____

9. Skelbimo tekstas _____

Jūsų vardas, telefono Nr., adresas, kurį norite paskelbti _____

ISKIRPKITE IR IŠSIŪSKITE BĮČIULYSTĖS ADRESAIS. LAUKIAME JŲSŲ ATSAKYMŲ.